

Το Χριστό ή το Χριστιανισμό; (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτούσία](#)

«Για τους πρώτους Χριστιανούς, το σώμα του Χριστού βρισκόταν πάνω στην αγία τράπεζα επειδή αυτός ήταν ανάμεσα τους. Για τους σύγχρονους Χριστιανούς, ο Χριστός βρίσκεται εδώ επειδή το σώμα του βρίσκεται πάνω στην αγία τράπεζα. Φαίνεται σαν κάτι το ανάλογο, αλλά στην πραγματικότητα υπάρχει μια ουσιώδης διαφορά ανάμεσα στους πρώτους Χριστιανούς και σε μας. Γι' αυτούς τα πάντα βρίσκονται στη γνώση του Χριστού, στην αγάπη γι' αυτόν. Για μας, όλα βρίσκονται στην επιθυμία μας να φωτιστούμε. Οι πρώτοι Χριστιανοί προσήρχοντο στη θεία κοινωνία για ν' ακολουθήσουν τον Χριστό, ενώ τώρα ο Χριστός δεν είναι ο μοναδικός λόγος συμμετοχής στη θεία Κοινωνία». Η πιο πάνω διαπίστωση είναι του π. Αλέξανδρου Σμέμαν, καταγραμμένη στο Ημερολόγιό του. Φαντάζει κάπως συγχυσμένη και υπερβολική. Η προσεκτική όμως μελέτη θα δείξει πόσο ξεκάθαρη και πραγματική είναι.

Μεγαλώνουμε με την προτροπή ν' ακολουθήσουμε κάποιες εντολές, νόμους, αξίες ή κανόνες που θα μας κάνουν να είμαστε καλοί πολίτες, ηθικοί, ή ακόμα, καλοί χριστιανοί. Οδηγούμαστε, δηλαδή, ανεπαίσθητα στην προσκόλληση σε μια ιδεολογία.

Κατά το «Χρηστικό λεξικό της Ελληνικής Γλώσσας» της Ακαδημίας Αθηνών: «Ιδεολογία είναι σύστημα ιδεών, αρχών, θεωριών τις οποίες ασπάζεται ή/και επιθυμεί να εφαρμόσει στην πράξη μια κοινωνική ομάδα ή ειδικότερα ένα άτομο». Αντιλαμβανόμαστε πόσο εύκολο είναι να θεωρήσουμε το χριστιανισμό ιδεολογία, αγωνιζόμενοι να εφαρμόσουμε τις αρχές και τους κανόνες, χωρίς την προσωπική σχέση με το Χριστό.

Ακολουθούμε το Χριστιανισμό αλλά δε γνωρίζουμε το Χριστό όταν:

- Προσευχόμαστε για να κερδίσουμε κάτι, αντί να συναντήσουμε στην καρδιά μας το Χριστό.
- Εκκλησιαζόμαστε για να νιώσουμε γαλήνη, αντί για να συναντήσουμε τους αδελφούς μας στη σύναξη της Εκκλησίας, πραγματοποιώντας το λόγο του Κυρίου «ίνα πάντες εν ώσιν».
- Κοινωνούμε για να αισθανθούμε ωραία, αντί για να ενωθούμε με τον αγαπημένο της καρδιάς μας.
- Κι όταν, τέλος πάντων, προσπαθούμε να τηρήσουμε τους «νόμους της Εκκλησίας», αντί να γνωρίσουμε και ν' αγαπήσουμε το Χριστό ως πρόσωπο.

Βέβαια, είναι στην αρχή δύσκολο να καταλάβουμε τη διαφορά. Όμως, κάποια στιγμή στη ζωή μας δεν θα μας ικανοποιεί πια η τήρηση των «αρχών του

Χριστιανισμού» και θα ζητούμε τη συνάντηση με το Χριστό, που, ως πρόσωπο, διαλέγεται, αγαπά και αγαπιέται, σιωπά και απαντά, κινείται προς εμάς και περιμένει να κάνουμε κι εμείς το ίδιο προς Αυτόν. Τότε θα καταλάβουμε την «ουσιώδη διαφορά», κατά τον π. Αλέξανδρο Σμέμαν, να σχετιζόμαστε αγαπητικά με το Χριστό από το να επιδιώκουμε τα δώρα Του, εφαρμόζοντας τις «αρχές του Ευαγγελίου».

Στη ζωή των αγίων, παλαιότερων και συγχρόνων, είναι ξεκάθαρη αυτή η διαφορά. Η τήρηση των εντολών του Χριστού, οι πολλές και ποικίλες ασκήσεις, οι προσευχές και οι κακοπάθειες, γίνονται για το Χριστό που γνωρίσαν και αγαπήσαν κι όχι για να πάρουν χαρίσματα ή για να κερδίσουν τον παράδεισο. Ο Ντοστογιέφσκι, εκφράζοντας αυτή την Ορθόδοξη αντίληψη, φτάνει στο σημείο να πει: «αν μου έλεγαν ότι ο Χριστός κι ο παράδεισος διαφέρουν, θα προτιμούσα το Χριστό κι όχι τον παράδεισο». Κι ο άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς θα ξεκαθαρίσει: «άμα ο άνθρωπος αισθάνεται εντός του τον Θεό, είναι ήδη στον παράδεισο, γιατί όπου είναι ο Θεός εκεί είναι και η Βασιλεία του Θεού, εκεί και ο παράδεισος».